

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego i oskarżyciela publicznego Agnieszki Rojek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20.04.2017 r.

sprawy przeciwko

E. F. urodz. (...)

w W.

córki H. i J. z d. B.

oskarżonej o to, że: w dniu (...) grudnia 2015 roku w L., woj. (...) pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i działając wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych oraz nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry urzędzała poza kasynem w lokalu „(...)” usytuowanym w pawilonie nr (...) na skrzyżowaniu ulic (...) w L. na czterech automatach bez oznaczeń numerowych o nazwach: K., (...) S., N. L.-M. (...), B. H. gry w rozumieniu art. 2 ww. ustawy, czym eksploatowała przedmiotowe automaty bez wymaganej uprzednio rejestracji przez Naczelnika Urzędu Celnego,

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

orzeka

I. Uznaje oskarżoną E. F. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza jej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

II. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 147 pod pozycjami 1-5, 7-8, poprzez ich zniszczenie, obciążając kosztami tej czynności oskarżoną.

III. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa pieniędzy w łącznej kwocie 1.960 (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt) złotych, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 147 pod pozycjami 6 i 9, poprzez wpłacenie ich na rzecz Urzędu Skarbowego w Legionowie.

IV. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 840 (osiemset czterdzieści) złotych.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 20 kwietnia 2017 r.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego podczas rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona E. F., jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy ul. (...), podpisała w dniu 1 grudnia 2015 r. umowę najmu powierzchni w lokalu usługowym w L. przy ul. „(...)” usytuowanym w pawilonie nr (...) na skrzyżowaniu ulic (...). Przedmiotem umowy było zainstalowanie w lokalu automatów do gier. Najemca miał płacić wynajmującemu kwotę 500 złotych z tytułu najmu miesięcznie. W bliżej nieustalonym dniu w lokalu tym zostały zainstalowane cztery automaty do gier hazardowych o nazwach K., (...) S., N. L.-M. (...), B. H.. Firma (...) nie posiadała koncesji na prowadzenie kasyna, prowadziła gry hazardowe poza kasynem i nie przedstawiła automatów do gier Naczelnikowi Urzędu Skarbowego celem ich zarejestrowania. W dniu 16 grudnia 2015 r. pracownicy Urzędu Celnego II w W. przeprowadzili urzędowe sprawdzenie pomieszczeń i urządzeń tego lokalu, stwierdzili, że w lokalu znajdowało się cztery automaty do gier hazardowych o nazwach K., (...) S., N. L.-M. (...), B. H., które nie posiadały oznaczeń numerowych. Na automatach tych przeprowadzono gry kontrolne i okazało się, że wygrana na nich nie zależała od zręczności gracza, lecz uzależniona była losowo. Automaty te zostały zatrzymane, okazało się, że w ich środku znajdowało się 410 złotych, a pracownik obsługujący te automaty miał przygotowane 1.550 złotych na ewentualne wygrane na automatach.

Dowód:

- zeznania B. O. (k.2v-3),
- zeznania D. F. (k.53v-54),
- umowa najmu (k.55),
- protokół przeszukania (k.6-8),
- protokół eksperymentu (k.16-19),
- protokół oględzin (k.20-21,128-130),
- dokumentacja fotograficzna (k.22-25).

Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówiła złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.69). Nie stawiła się na rozprawę i Sąd ujawnił jej wcześniejsze oświadczenie procesowe (k.197v).

Oświadczenie procesowe oskarżonej nie zasługuje na wiarę, gdyż popełnienie czynu nie budzi wątpliwości zgodnie z treścią zeznań B. O. (k.2v-3) i D. F. (k.53v-54), umową najmu (k.55), protokołem przeszukania (k.6-8), protokołem eksperymentu (k.16-19), protokołem oględzin (k.20-21,128-130) oraz dokumentacją fotograficzną (k.22-25). Oświadczenie to pozostaje również w sprzeczności z powszechnie obowiązującą ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zmienioną ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1201).

Świadek B. O. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2v-3), iż pracował w lokalu przy skrzyżowaniu ul. (...) w L.. Zajmuje się utrzymywaniem porządku w tym lokalu, nie zna właściciela automatów, ani najemcy lokalu. Nie znał zasad gry na automatach, wiedział tylko że gra miała charakter losowy. Dziennie na automatach grało 5-7 osób, w razie gdy padały wygrane, zajmował się wypłatą wygranych, miał w tym celu przygotowane 1.550 złotych.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są zgodne z protokołem przeszukania (k.6-8), dokumentacją fotograficzną (k.22-25) i protokołem eksperymentu (k.16-19).

Świadek D. F. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.53v-54 zbioru B), iż wynajął powierzchnię lokalu przy ul. (...) firmie zajmującej się urządzeniem gier na automatach. Firma ta wstawiła w jego lokalu automaty do gier, które zostały zatrzymane przez Urząd Celny. Nie wie na czym polegały gry na tych automatach, nie wykonywał żadnych czynności faktycznych związanych z obsługą tych automatów.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są zgodne z treści umowy (k.55), protokołem przeszukania (k.6-8), dokumentacją fotograficzną (k.22-25) i protokołem eksperymentu (k.16-19).

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k. 197v, został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie wina i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonej czynu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 107 § 1 k.k.s. karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3 lub obu tym karom łącznie podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędu lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny Przez pojęcie „urządzenia” należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (por. „Komentarz do Kodeksu Karnego Skarbowego” pod red. Kotowskiego, 2007 r., s. 450). Pojęcie „urządzenia” gry oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Niewątpliwie oskarżona był organizatorem gry na automatach do gry w dniu 16 grudnia 2015 r. w pawilonie nr (...) przy skrzyżowaniu ul.(...), gdyż zawarła umowę najmu powierzchni użytkowej w tym lokalu, wstawił tam cztery wyżej wymienione automaty do gier i jako Prezes Zarządu Spółki (...) nadzorowała podział dochodów z tej działalności.

Do znamion ustawowych przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r.o grach hazardowych, według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i następne ww. ustawy, w szczególności rozdział 2 regulują dalsze zasady. Dotyczą one różnych kwestii, m.in. formy organizacyjnej podmiotu zarządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzania (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfalszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Należy w związku z tym zwrócić uwagę, że czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s może być, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k.s. popełniony wyłącznie umyślnie. Umyślność musi mieć swoją stronę intelektualną

oraz płaszczyznę wolicjonalną. W aspekcie intelektualnym, w przypadku czynów skarbowych chodzi o świadomość. Wszystkie delikty skarbowe stypizowane w art. 107 k.k.s. mają charakter formalny (por. Komentarz do Kodeksu karnego skarbowego, pod red. Leszka Wilka, C.H. Beck, Warszawa 2016 r.).

W niniejszej sprawie działanie oskarżonej wypełniło wszystkie znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s. Oskarżona pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w W. w dniu 16 grudnia 2015 r. w pawilonie nr (...) przy skrzyżowaniu ul. (...) w L. urzędowała gry na czterech automatach do gier o nazwach K., (...) S., N. L.-G. (...) i B. H.. Oskarżona działała wbrew art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.). Firma (...) Sp. z o.o. nie uzyskała koncesji na prowadzenie kasyna, co oznacza, że nie prowadziła działalności zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. na podstawie koncesji albo zezwolenia. Tym samym Spółka (...), której Prezesem Zarządu była oskarżona nielegalnie urzędowała i prowadziła gry na czterech ww. automatach do gier. Należy wskazać iż przed zatrzymaniem tych automatów do gier funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz ich oględzin, iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy, a gry prowadzone są w celach komercyjnych (k. 16-19), przy czym w automatach w dniu kontroli Urzędu Celnego znajdowało się 410 złotych (k.128-130).

Należy wskazać, iż przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy i nie precyzuje szczegółowych znamion przestępstwa, lecz odsyła do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Przy czym w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy tej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 3 września 2015 r. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Natomiast zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy działalność w zakresie m.in. gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1201) zmieniającą ww. ustawę z dniem 3 września 2015 r. została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 5 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Ponadto przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, zezwalający podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 ustawy o grach hazardowych na dostosowania się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 1 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia, co wynika jednoznacznie z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. I KZP 1/16).

Uznać należy, iż działanie oskarżonej było umyślne w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.s. Oskarżona miała pełną świadomość, iż (...) Sp. z o.o. wbrew regulacjom ustawowym urzędowała i prowadziła w dniu 16 grudnia 2015 r. w pawilonie nr (...) przy skrzyżowaniu ul. (...) w L. gry na czterech automatach do gier hazardowych. Oskarżona była Prezes Zarządu spółki, która urzędowała i prowadziła gry na automatach do gier, powinna zatem śledzić zmiany w jakie zostały wprowadzone do ustawy o grach hazardowych z dniem 3 września 2015 r. Ponadto ustawodawca przewidział długie vacatio legis zmian w przepisach art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), które została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 5 listopada 2014 r.

Dodatkowo należy zauważyć, iż Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 13 października 2016 r. w sprawie C#303/15 stwierdził iż artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. I KZP 17/16 kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, uznać należy, że czyn oskarżonej wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s.

Oskarżona ma 41 lata, jest rozwódką, ma na utrzymaniu jedno dziecko, zdobyła wykształcenie zawodowe i zawód fryzjerki, była Prezesem Zarządu spółki handlowej, odmówiła podania wysokości dochodów (oświadczenie z k. 68v), był jeden raz karana za rodzajowe inne przestępstwo (k.192).

Stopień społecznej szkodliwości czynu i wina były znaczne, ze względu na zlekceważenie regulacji ustawowej. Zwrócić uwagę należy, że hazard bywa dla wielu osób nieszkodliwą rozrywką, spędzeniem wolnego czasu, ale wobec części nich prowadzi do uzależnienia, przeznaczania znacznej części pieniędzy na kolejne gry, chęci odegrania poprzednich przegranych. Prowadzenie salonów gier prowadzi do szeregu społecznych zachowań, takich jak choćby przeznaczanie pieniędzy na gry przez osoby, które mają niezrealizowane należności finansowe np. alimenty, uzyskiwanie środków na gry w wyniku czynów karalnych, napady na „salony” gier. Ustawodawca słusznie zdecydował się na umożliwienie ich funkcjonowania na zasadach kasyn, przy uzyskaniu koncesji.

Niewątpliwie okolicznościami obciążającymi są karalność oskarżonej i uzyskiwanie znacznych korzyści majątkowych z naruszeniem zasad urządzenia gier hazardowych. Jako okoliczności łagodzące uznać należy zmienny stan prawny, gdyż od wprowadzenia zasad wskazujących na to, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu do dnia zdarzenia minęło ledwo 3 miesiące.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i zdolną przekonać oskarżoną do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a także konieczną do kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie powinna być kara 100 stawek dziennych grzywny.

Oskarżona uzyskiwała z prowadzenia „salonu gry” z pewnością znaczne dochody, ale nie wiadomo ile dokładnie wynosiły oraz ile obecnie wynoszą jej dochody, stąd wysokość stawki dziennej określono na 70 złotych, która jest adekwatna do jej dochodów i sytuacji życiowej.

Przepadek zabezpieczonych rzeczy i pieniędzy nastąpił na podstawie przepisu powołanego w punkcie II i III wyroku.

Oskarżona uzyskuje dochody, będzie zatem mogła uiścić koszty poniesione na rozpoznanie sprawy, stąd Sąd zasądził od niej taki obowiązek zgodnie z przepisami powołanymi w punkcie IV wyroku.